

hver Sag af Bigtighed stillet saa gunstigt for en fuldstændig og rigtig Opfattelse og Bedømmelse som muligt, men nu skal det dog ikke nægtes, at en Comité maa have mere Sand synlighed for at være istand til at sætte Forsamlingen paa det rette Standpunkt i det omhandlede Spørgsmaal, naar den er valgt der til i selve Salen, end naar den er fremgaaet i tilfældige Afdelinger, og maaskee der endog paa en temmelig tilfældig Maade. Jeg maa derfor vedblive mit Forslag, idet jeg forøvrigt gjerne anerkjender Rigtigheden af det Princip, den ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing har villet gjøre gjældende, at man ikke uden afgjørende Grunde skal forlade Præcedentser, men her, paastaar jeg, er der god Grund til at gjøre det.

Grundtvig: Da jeg tilfældigvis selv er bleven Ordfører for en Afdeling, skulde jeg ikke have taget Ordet, dersom jeg ikke ved denne Leilighed havde savnet Anførelser af det, som mig synes maa være baade det Slaaende og det Afgjørende. Der er vist Ingen her i Salen, til hvilken Side han end hører, som tvivler eller kan tvivle om, at der er meest Udftigt til en upartisk Bedømmelse af Valgbrevene, naar de, der ere valgte til Ordførere i Afdelingerne, der have været sammensatte saaledes, at Ingen kan sige, hvormange af Partierne der være i hver, komme til at udføre det samme Hverv i Henseende til de senere indkommende Valgbreve, som de have udført i Henseende til de andre, medens det derimod er aabenbart, at, dersom dette Hverv gaaer over til et nyt Udvalg, der vælges i Thinget selv, da vil Upartiskheden ikke være mere rimelig, end det er rimeligt, at der netop den Dag og den Time, Valget skeer, er enten en saadan Enighed i hele Thinget, eller en saadan besynderlig Ligevægt mellem Partierne, at det maatte agtes som et Underværk.

Monrad: Ja, den ærede Rigsdagsmand, der nu talte, fremsførte netop den Fornuftgrund, hvorpaa den tidligere Praxis støtter sig. Ved Valget her i Salen kan det jo let hændes sig, at en Majoritet bliver afgjørende, og at Minoriteten — jeg veed forøvrigt ikke,

hvor Minoriteten for Tiden er, — ikke kommer til sin Ret. Man har derfor holdt paa Afdelingerne, som netop varne om Minoritetens Ret ved Valget, thi det træffer sig næsten altid saa, at en Minoritet dog ikke har Minoritet i alle Afdelinger, men at den gjerne har Majoritet i to eller een Idetmindste. Ved nu at følge den tidligere Praxis, ved at overgive Sagen til det Udvalg, som er sammensat af Ordførerne i Afdelingerne, siktrer man sig, at dette Udvalg ikke kommer til at bestaae af Mænd, der udelukkende høre til et enkelt Parti, men at de, der komme ind i Udvalget, høre til de forskjellige Partier. Det er Fornuftgrunden, det er Hovedgrunden, hvorpaa den tidligere Praxis støtter sig, og den have vi jo anerkjendt igjennem en Række af Aar. Nu kan jeg ikke skjønne, at de to Hovedgrunde, som her ere anførte for en anden Fremgangsmaade, betyde Noget imod denne tidligere, i fornuftige Hensyn begrundede, Praxis. Naar man tager en Sag for pludselig og tænker, at man nu skal indføre noget Bedre end den tidligere Praxis, saa overseer man netop ofte det Fornuftige, der ligger til Grund for det, som efter gjentagen Overveielse har udviklet sig som det Rigtige. Jeg tvivler derfor ikke paa, at Forsamlingen imorgen, efterat have sovet paa Sagen, vil komme til den Erkjendelse, at man her bør give et Bevis paa, at man vil holde sig til Forsamlingens tidligere Praxis, og ikke nu vil begynde at opstille noget Nyt.

S. Sage: Jeg var Medlem af den Afdeling, for hvilken Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Cassee) var Ordfører. Det blev foreslaaet, at han skulde være Ordfører, og han blev valgt ved Aclamation. Jeg hørte ikke, at nogen Stemme reiste sig imod, at Valget foregik paa den Maade (S.). Jeg erindrer, at ved forrige Samling foregik det netop paa samme Maade i den Afdeling, hvis Ordfører Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgfreds (Hall) da var, saa jeg troer ikke, at det er noget Nyt, der her er skeet.

Formanden: Der er Ingen, der for dette Dieblit har talt til mig om, at de Ord